

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, zastoupen Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, sídlem Těšnov 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2013, č. j. 63397/2013-MZE-14141,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla pro zjištěné nedostatky snížena jednotná platba na plochu zemědělské půdy, která byla žalobci poskytnuta na rok 2011. Žalobce po skutkové stránce zjištěné nedostatky uznává, vytýká však žalovanému vady řízení a skutečnost, že bylo řízení zahájeno po uplynutí prekluzivní lhůty.

Dle žaloby bylo řízení o snížení dotace zahájeno až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 11a odst. 3 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o SZIF“). Dle

tohoto ustanovení lze řízení o vrácení dotace zahájit nejpozději v kalendářním roce následujícím po prvotním zjištění nesrovnalosti podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Dle žalobce došlo k prvotnímu zjištění nedostatků na dotčených půdních blocích již v listopadu roku 2011, kdy byly vyhotoveny příslušné protokoly z měření. Protokoly byly vytvořeny správním orgánem I. stupně, jsou písemné a zachycují jasnou specifikaci pochybení žalobce; jedná se tedy o prvotní zjištění nedostatků. Skutečnost, že k formálnímu ukončení kontroly došlo až v roce 2012, je potom pro běh prekluzivní lhůty nerozhodná. Řízení tedy mohlo být zahájeno nejpozději do konce roku 2012, avšak bylo zahájeno až v roce 2013.

Správní orgán I. stupně měl podle názoru žalobce zjištění kontroly zohlednit již v rozhodnutí o přiznání plateb; pokud tak neučinil, nemůže své pochybení zhojit v opožděně zahájeném řízení. Žalobce se též neztotožňuje s názorem žalovaného, že prekluzivní lhůtu uvedenou v zákoně o SZIF nelze aplikovat pro rozpor s nařízením Rady (ES) č. 1290/2005, o financování společné zemědělské politiky (dále jen „nařízení č. 1290/2005“). Správní orgán nemůže ignorovat lhůtu, která je jednoznačně stanovena zákonem, a to ani v případě, kdy byly čerpány prostředky Evropské unie.

Pro srovnání žalobce poukazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vrácení dotací na založení lesního porostu z let 2010 a 2011; tato řízení byla zahájena podstatně dříve než řízení v nyní projednávané věci, avšak na základě výsledků téže kontroly. Žalobce rekapituluje význam institutu prekluze pro právní jistotu jednotlivců a uzavírá, že správní orgány měly řízení zastavit podle § 66 odst. 2 správního řádu *per analogiam*.

Žalobce též považuje za nedostatečně odůvodněný výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byl vyloučen odkladný účinek odvolání.

Vadu řízení žalobce spatřuje v nedostatečném vymezení předmětu kontroly v kontrolním protokolu, kde se uvádí pouze číslo žádosti, které odpovídá žádosti žalobce o přiznání dotace na založení lesního porostu pro rok 2010. Následně se však kontrola zabývala i jinými žalobcovými dotacemi, a to včetně jednotné platby na zemědělskou půdu pro rok 2011. Dle názoru žalobce však nebylo možné zahájit řízení o snížení dotace na základě kontroly, jejímž formálně vymezeným předmětem daná dotace nebyla. Správní orgány se s touto jeho námitkou nevypořádaly; veškerá jejich argumentace je s tvrzeními žalobce mimoběžná.

Dále pak žalobce namítá, že spis správního orgánu I. stupně je neúplný. Neobsahuje totiž žalobcovy námitky proti kontrolnímu protokolu ani rozhodnutí o nich, ačkoliv správní orgán I. stupně z těchto podkladů vycházel. Nadto žalobce poukazuje na skutečnost, že též v rozhodnutí o námitkách je identifikován předmět řízení tak, že nezahrnuje jednotné platby na zemědělskou půdu pro rok 2011. Tvrzení žalovaného, že byl žalobce s těmito podklady seznámen, je zcela irrelevantní, neboť podstatné je, zda se s nimi seznámil správní orgán I. stupně a zda byly součástí jeho spisu.

V závěru žaloby se opakují dříve uvedené námitky se závěrem, že správní orgány překročily své pravomoci a postupovaly procesně vadně. Nad rámec dříve uvedeného žalobce vytyká rozhodnutí žalovaného, že je v něm označen jako „Lesy ČR, s. p.“, ačkoliv jeho název zní „Lesy České republiky, s. p.“.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž rekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Prekluzivní lhůta podle § 11a odst. 3 zákona o SZIF nebyla překročena, neboť k prvotnímu zjištění nedostatků došlo až v roce 2013, a nadto byla neaplikovatelná pro rozpor s přímo aplikovatelnými předpisy Evropské unie. Pokud jde o vymezení předmětu kontroly, poukazuje žalovaný na rozdílnost kontroly a správního řízení. Pokud je v rámci jakékoliv kontroly zjištěno porušení dotačních podmínek, musí na to být adekvátně reagováno snížením vyplácených prostředků; vymezení předmětu kontroly proto nemá stejný význam jako vymezení předmětu navazujícího správního řízení, což platí i pro rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu, které není způsobilé zasáhnout do žalobcovy právní sféry. K obsahu správního spisu žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně seznámil s veškerými podklady, na základě nichž bylo vydáno jeho rozhodnutí, a též žalobce se před vydáním rozhodnutí se spisem seznámil a k jeho obsahu se vyjádřil. Žalovaný tedy uzavřel, že nepřekročil svou pravomoc a neporušil zásady správního řízení.

K výzvě soudu žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 9. 2017 uvedl, že ke zjištění jednotlivých nedostatků na straně žalobce došlo v okamžicích, které tvrdí žalobce, odkázal však na svou předchozí právní argumentaci, dle níž ustanovení o prekluzivní lhůtě nelze použít a i kdyby bylo možno je použít, lhůta by plynula až od okamžiku komplexního zhodnocení všech nedostatků.

Dne 6.12.2017 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých podáních. Žalovaná doplnila, že sice protokol o měření je součástí protokolu o kontrole, ale teprve na základě rozhodnutí o námitkách kontrolované osoby je správní orgán schopen zpracovat všechny podklady a posoudit důvod pro rozhodnutí o vrácení dotace, přičemž spodní hranice pro zahájení řízení o vrácení dotace je 100 EUR.

Ze správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobce o jednotnou platbu na zemědělskou půdu pro rok 2011 požádal jednotnou žádostí, již bylo přiřazeno registrační číslo 11/F1D/436/009721.

Od 19. 10. 2011 do 24. 1. 2012 prováděl správní orgán I. stupně na žalobcových půdních blocích kontrolu, při níž zjistil nedostatky, kvůli kterým bylo následně vydáno napadené rozhodnutí. Protokol o kontrole č. 2665/200/40/2011 byl vyhotoven až po skončení kontroly a předán žalobci dne 1. 3. 2012. Na úvodní straně protokolu je uvedeno, že se kontrola týkala žádosti registrační číslo 10/F04/219/000218.

Následně byla vyhotovena zpráva o kontrole podmíněnosti, z níž není patrné, kdy vznikla. Ve zprávě se rekapituluje porušení pravidel podpor pro zemědělce, kterých se žalobce dopustil.

Dne 4. 6. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o vrácení části jednotné platby na zemědělskou plochu pro rok 2011. Žalobce byl též informován o tom, že je oprávněn seznámit se se shromážděnými podklady, čehož využil dne 19. 6. 2013.

Žalobce se k věci obsáhle vyjádřil podáním ze dne 11. 9. 2013, kde namítal totéž co v žalobě. K vyjádření připojil řadu příloh, mimo jiné své námitky proti protokolu o kontrole ze dne 9. 3. 2012 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o těchto námitkách ze dne 5. 4. 2012, č. j. SZIF/2012/0121042.

Dále žalobce předložil protokol o měření půdních bloků, respektive hodnocení jejich stavu, pomocí fotografických snímků provedených správním orgánem I. stupně dne 24. 11. 2011 a dne 29. 11. 2011. Každý ze tří protokolů obsahuje snímek s vyznačením žalobcova půdního bloku a hodnocení jeho výměry, případně stavu (eroze, pěstované plodiny).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 8. 2013, č. j. SZIF/2013/0265547, bylo žalobci uloženo vrátit část jednotné platby na zemědělskou plochu za rok 2011 ve výši 460.596,4 Kč; odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí byl vyloučen. Správní orgán I. stupně k otázce prekluze uvedl, že okamžikem prvotního zjištění nedostatků byl „*okamžik vyhotovení podkladů k vrácení dotace*“, k němuž došlo dne 23. 4. 2013. Skutečnost, že kontrola byla prováděna k jiné žádosti o dotaci, než které se týká správní řízení, je irelevantní, neboť žalobce je povinen dodržovat standardy Dobrého zemědělského a environmentálního stavu půdy (dále jen „DZES“). Pokud byly zjištěny deficity při dodržování těchto standardů, byl povinen k nim správní orgán I. stupně přihlédnout. Správní orgán I. stupně se seznámil s žalobcovými námitkami proti kontrolnímu protokolu i s rozhodnutím o nich a zjistil, že žalobcovy námitky byly zamítnuty jako nedůvodné; se všemi podklady pro rozhodnutí byl seznámen i žalobce.

Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2013, č. j. 63397/2013-MZE-14141. K otázce prekluze žalovaný uvedl, že úprava § 11a odst. 3 zákona o SZIF je duplicitní k čl. 32 nařízení č. 1290/2005, a proto je neaplikovatelná. I kdyby však prekluzivní lhůta podle vnitrostátního předpisu aplikována byla, nedošlo by k jejímu překročení. Dané ustanovení totiž odkazuje na čl. 35 nařízení č. 1290/2005, dle něhož se prvotním zjištěním nedostatků rozumí první písemné hodnocení správního orgánu nebo soudu, v němž dojde na základě konkrétních skutečností k závěru o existenci nesrovnalosti. V nyní projednávané věci byla prvním hodnocením písemná zpráva ze dne 23. 4. 2013, neboť až v ní byly komplexně shrnuty zjištěné poznatky. Ohledně vymezení předmětu kontroly se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že k porušení DZES bylo třeba přihlédnout, ačkoliv bylo zjištěno v rámci jiné kontroly. Též spisový materiál byl dle žalovaného úplný a žalobce měl dostatečnou možnost se s ním seznámit.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve soud posoudil otázku prekluze. Žalovaný dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta podle § 11a odst. 3 zákona o SZIF je neaplikovatelná, neboť odporuje přímo

použitelnému předpisu Evropské unie. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, byť na základě odlišných důvodů, než které žalovaný prezentoval v napadeném rozhodnutí.

Podle § 11a odst. 3 věty druhé zákona o SZIF lze řízení o vrácení dotace zahájit „nejpozději v kalendářním roce následujícím po prvotním zjištění nesrovnalosti podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství“.

Toto ustanovení vnitrostátního právního předpisu je však v přímém konfliktu s ustanovením čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Rady (ES, Euroatom) č. 2988/95, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení o ochraně finančních zájmů“). Dle tohoto ustanovení „*promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.*“ Dle čl. 3 odst. 3 téhož nařízení si členské státy ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v předchozích odstavcích téhož článku.

Dle čl. 1 odst. 1 nařízení o ochraně finančních zájmů se tímto předpisem pro účely ochrany finančních zájmů Evropských společenství přijímají „*obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství*“.

Dle čl. 1 odst. 2 nařízení o ochraně finančních zájmů nesrovnalostí rozumí „*jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.*“

Z textu citovaných ustanovení není zřejmé, zda se prekluzivní lhůta dle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení o ochraně finančních zájmů vztahuje pouze na ukládání správních sankcí, nebo i jiných správních opatření. Tato otázka je přitom pro nyní projednávanou věc rozhodující, neboť žalobci žádná správní sankce uložena nebyla, bylo pouze rozhodnuto o snížení platby. Soud však dospěl k závěru, že dostatečná interpretace příslušného ustanovení vyplývá z již existující judikatury Soudního dvora Evropské unie. Jedná se tedy o *acte éclairée* ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 10. 1982, C-283/81, *CILFIT*, a tedy nebylo třeba, aby městský soud předkládal Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

Stěžejní je rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 9. 2015, C-383/14, *Sodiaal International*, v němž se v bodech 21 - 26 uvádí následující:

„Zaprvé je tedy třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95 zavádí „*obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na [unijní] právo*“, a to – jak vyplývá ze třetího bodu odůvodnění uvedeného nařízení – s cílem „*bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy [Unie]*“.

Kromě toho čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95 stanoví promlčecí lhůtu ve věcech stíhání, jejíž běh začíná od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, kterou se podle čl. 1 odst. 2 téhož nařízení rozumí „*jakékoli porušení [unijního] právního předpisu vyplývající z*

jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet [Unie].

V této souvislosti je třeba konstatovat, že podle znění čtvrtého pododstavce uvedeného čl. 3 odst. 1 je jeho účelem uložení ‚sankce‘, což může nasvědčovat tomu, že se tento pododstavec uplatní pouze na stíhání nesrovnalostí vedoucí k uložení správní sankce ve smyslu článku 5 tohoto nařízení.

Tato textová analýza nicméně není přesvědčivá. Zadrubé je totiž nutno provést systematickou analýzu čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení.

Nejprve je tedy třeba konstatovat, že takovýto systematický přístup k čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 vede k závěru, že pododstavec, z nichž je složen, tvoří celek, jehož ustanovení nelze vykládat izolovaně. Čtvrtý pododstavec tohoto ustanovení totiž stanoví ‚nejzazší‘ okamžik promlčení pro promlčecí dobu čtyř let, která běží od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, a je stanovena v prvním pododstavci uvedeného ustanovení. Pokud by těmto pododstavcům byl přisuzován různý rozsah působnosti, bylo by to v rozporu s obecnou systematickou systémem promlčení zavedeného uvedeným článkem. Takovýto přístup by byl rovněž v rozporu s cílem nařízení č. 2988/95, kterým je vytvořit pro tento systém koherentní rámec.

Systematický a teleologický výklad čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení proto vyžaduje, aby ‚nejzazší‘ lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 čtvrtém pododstavci uvedeného nařízení byla považována za použitelnou na správní opatření.“

Na nyní projednávanou věc se tedy uplatní čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení o ochraně finančních zájmů, dle něž promlčecí doba pro uložení správního opatření činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, přičemž odvětvové předpisy smí tuto lhůtu zkrátit maximálně na tři roky. Dle čl. 3 odst. 3 nařízení jsou členské státy oprávněny zakotvit lhůtu delší, nikoliv však kratší.

Je evidentní, že pokud by byl na žalobcův případ aplikován § 11a odst. 3 zákona o SZIF, došlo by k porušení uvedených ustanovení nařízení. K nesrovnalosti v případě žalobce totiž došlo v roce 2011 a napadené rozhodnutí o snížení jednotné platby na zemědělskou půdu pro tento rok nabylo právní moci dne 16. 12. 2013. Je tedy evidentní, že čtyřletá prekluzivní lhůta podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení o ochraně finančních zájmů zachována byla. Bezpochyby by byla zachována dokonce i nejkratší přípustná tříletá lhůta, kterou však v tomto případě žádný odvětvový předpis nestanovil. Pokud by za takových okolností byla aplikována vnitrostátní právní úprava stanovící pro žalobce příznivější prekluzivní lhůtu, na základě níž by správní opatření nebylo možno uložit, došlo k by k výslovnému porušení čl. 3 odst. 1 a 3 nařízení o ochraně finančních zájmů.

Nařízení je podle čl. 288 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie přímo aplikovatelným právním předpisem, který má obecnou působnost, je závazné a přímo použitelné ve všech členských státech, a tedy mu musí ustoupit taková ustanovení vnitrostátního právního předpisu, která jsou s ním v rozporu. Jak uvedl Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 9. 3. 1978, C-106/77, *Simmmenthal*, bodech 14 - 18, „...přímá použitelnost znamená, že pravidla práva Společenství musí působit plně a jednotným

způsobem účinky ve všech členských státech od svého vstupu v platnost a po celou dobu své platnosti.

Tato ustanovení jsou tak bezprostředním zdrojem práv a povinností pro všechny, kterých se týkají, ať se jedná o členské státy, nebo o jednotlivce, kteří jsou účastníky právních vztahů, na které se vztahuje právo Společenství.

Tento účinek se rovněž týká každého soudce, který má v rámci své pravomoci, jakožto orgán členského státu, za úkol chránit práva přiznaná jednotlivcům právem Společenství.

Navíc na základě zásady přednosti práva Společenství mají ustanovení Smlouvy a přímo použitelné akty orgánů ve svých vztazích s vnitrostátním právem členských států za následek nejen to, že pouhým svým vstupem v platnost činí bez dalšího nepoužitelným jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které by s nimi bylo v rozporu, ale nadto – ježto tyto ustanovení a akty jsou nedílnou součástí, ovšem s vyšší právní silou, právního řádu platného na území každého členského státu – brání platnému vytváření nových vnitrostátních zákonů v rozsahu, v němž by byly neslučitelné s normami Společenství.

Uznání jakékoli právní účinnosti vnitrostátních zákonů, které zasahují do oblasti, v níž Společenství vykonává legislativní pravomoc, nebo jsou jinak neslučitelné s ustanoveními práva Společenství, by totiž znamenalo popření efektivního charakteru závazků bezpodmínečně a neodvolatelně přijatých členskými státy na základě Smlouvy, a zpochybnilo by tak samotné základy Společenství.“

V duchu těchto závěrů tedy soud v nyní projednávané věci nemohl aplikovat ustanovení § 11a odst. 3 věty druhé zákona o SZIF. Napadené rozhodnutí tedy nemůže být nezákonné z toho důvodu, že překročilo prekluzivní lhůtu v tomto ustanovení vnitrostátního právního předpisu zakotvenou. Naopak k překročení čtyřleté prekluzivní lhůty dle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení o ochraně finančních zájmů nedošlo, a proto žalobní bod, dle něž bylo správní opatření uloženo po uplynutí prekluzivní lhůty k tomu stanovené, není důvodný.

Dále soud posoudil vady řízení, které žalobce správním orgánům vytýkal. Je namístě předeslat, že důvodem pro zrušení správního rozhodnutí jsou jen takové vady, které mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Žalobce tvrdil, že je v napadeném rozhodnutí žalobce nesprávně označen. Je pravdou, že ačkoliv žalobcův název zní Lesy České republiky, s.p., byl v záhlaví napadeného rozhodnutí označen názvem Lesy ČR, s.p. Tato skutečnost nepochybně představuje vadu napadeného rozhodnutí, neboť účastník řízení má být označen úplným a správným názvem. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 85/2011-42, správní orgány jsou povinny označovat účastníky řízení přesně, avšak pokud se dopustí nepřesnosti a zároveň lze za pomoci jiných údajů účastníka jednoznačně identifikovat, není rozhodnutí nicotné ani nezákonné.

V nyní projednávané věci je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, že účastníkem řízení je žalobce. Použití zkratky „ČR“ má totiž zcela jednoznačný význam, zejména jedná-li se o název všeobecně známého státního podniku, kterým je žalobce. Kromě toho je v záhlaví napadeného rozhodnutí řádně uvedeno sídlo a identifikační číslo žalobce,

v důsledku čehož je záměna účastníků vyloučena. Chybné označení žalobce v napadeném rozhodnutí tedy nezákonnost rozhodnutí nezpůsobilo.

Dále se soud zabýval námitkou, že v protokolu o kontrole nebyl řádně označen její předmět. Podle § 15 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, je třeba v protokolu o kontrole uvést mimo jiné předmět kontroly. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 9 As 136/2015-60, nedostatky při uvedení předmětu kontroly samy o sobě bez přistoupení dalších skutečností nepředstavují vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Je pravdou, že dle protokolu o kontrole byla předmětem kontroly jiná žalobcova žádost, než jednotná žádost o dotace na rok 2011. Žalobce však nezpochybnil, že půdní bloky, které byly předmětem kontrolované žádosti i jednotné žádosti na rok 2011 byly částečně totožné. Netvrdil tedy, že by správní orgán I. stupně materiálně překročil vymezený předmět kontroly. Pokud byla v rámci kontroly týkající se jedné žádosti o dotace zjištěna pochybení, která měla vliv i na čerpání jiných dotací na tytéž půdní bloky, je jen přirozené, že byla zahájena navazující správní řízení týkající se všech dotčených dotací. Pokud by byl předmět kontroly pojmán formálně, a tedy byl přísně vázán ke kontrolované žádosti, nezbývalo by správnímu orgánu, než zahájit novou kontrolu s formálně jiným předmětem, která by však fakticky byla zaměřena na téže půdní bloky. Takový postup by byl zatěžující nejen pro správní orgán, ale též pro kontrolovanou osobu, a tedy by odporoval zásadě hospodárnosti správní činnosti.

Žalobce netvrdil, jakým způsobem měla být uvedeným postupem správního orgánu I. stupně zkrácena jeho procesní práva. Nezpochybnil, že na kontrolovaných pozemcích porušil pravidla DZES, která byl jako příjemce dotací povinen dodržovat. Nedostatky byly zjištěny v rámci kontroly jedné z dotačních žádostí žalobce, byly žalobci řádně sděleny v protokolu o kontrole a žalobce využil příležitosti proti protokolu brojit námitkami. Pokud by v protokolu o kontrole byly uvedeny jako předmět kontroly i další žalobcovy žádosti o dotace týkající se stejných půdních bloků, nic by se na žalobcových procesních možnostech nezměnilo a žalobce by se proti kontrolním zjištěním bránil přesně tak, jak to učinil. Skutečnost, že správní orgány na základě výsledků kontroly týkající se jedné dotační žádosti zahájily řízení o snížení jiné dotace, tedy nijak do práv žalobce nezasáhla, a nelze ji proto považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nedůvodná je též námitka o neúplnosti správního spisu. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně vycházel z námitek proti kontrolnímu protokolu a rozhodnutí o nich, aniž by tyto podklady byly součástí spisového materiálu. Toto tvrzení je však mylné, neboť sám žalobce spolu se svým vyjádřením ze dne 26. 6. 2013 oba uvedené dokumenty doložil, čímž se staly součástí spisu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až následně, a tedy není pravdou, že by vycházelo z podkladů, které v té době nebyly ve spise. Žalobcem tvrzená vada řízení tedy neodpovídá skutečnosti, a proto není nutné se zabývat jejím případným vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se nezabýval žalobní námitkou, dle níž byl nedostatečně odůvodněn výrok prvostupňového rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání. Tento výrok je totiž samostatným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., proti kterému měl žalobce možnost

brojit samostatnou žalobou (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009-58, č. 2191/2011 Sb. NSS). Pokud žalobce proti výroku o vyloučení odkladného účinku samostatnou žalobou nebrojil, nemůže své námitky uplatnit nyní proti rozhodnutí ve věci samé.

Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.